

han vil bidrage. Sit til, at ikke hans Dom strax første Gang her i Landstinget, isædetfor at finde Bestyrkelse, skulde faae en Underkjendelse. Ganske vist er Sagen kun af ringe Betydning, og jeg er overbevist om, at hvilken Afgjorelse den ogsaa faaer, vil den hverken hos Ethinget eller hos Cultusministeren efterlade just bitre Minder; men da nu imidlertid Skæbnen har villet, at dette lille Punkt skulde være det første, ved hvilket jeg traadte i Forhandling med Landstinget, saa kan jeg ikke fragaae, at det dog kunde være mig ret tilfredsstillende, om ogsaa dette kunde give Exempel paa en mindelig Udvæjning. Jeg vilde i alt Fald betragte det som et godt Varsel for Fremtiden og for de Controverser, som vigtigere og betydeligere Spørgsmaal i sin Tid maatte fremkalde.

B. Christensen: Ja, jeg maa tilstaae, at hele den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har taget dette i sig selv mindre vigtige Spørgsmaal, har slet ikke forekommet mig at tjene til det Formaal, som han dog upaatvivlelig har sat sig, det at faae Udvalgets Indstilling forandret og formildet; thi det kan vel ikke negtes, at medens paa den ene Side Sagen i sig selv er saa ubetydelig, at der til Exempel aldrig kan være Tale om et Ministerspørgsmaal, om et Tillidsspørgsmaal eller Ikke-Tillidsspørgsmaal derved; saa involverer den dog et Punkt, der maa være os alle dyrebart og vigtigt, og om hvilket vi alle som Borgere maae og bør og tør have en Mening. Jeg maa tilstaae, at det har undret mig atter idag at høre den ærede Cultusminister komme tilbage til, hvad Krigsministeren maatte ville

eller ikke ville i denne Sag, som det, der hovebsagelig skulde afgjøre den, især for hans Bedkommende. Det er for mig og vil vel, saa forekommer det mig, for Borgerne i Almindelighed være en temmelig ligegyldig Sag, fordi det netop er et Spørgsmaal, som man i Sandhed ikke behøver at være Krigsminister for at have en begrundet Mening om. Den ærede Minister vil, at Udvalget skulde frasfalde den Indstilling, der er gjort; men dersom vi frasfalde denne Indstilling, uden at vi have det Allermindste fra hans Mund om, at han selv erkjender, at der er Grund til den Misnoie, hvormed vi bedømme dette Forhold; uden at vi have den allermindste Udset til, at han vil træffe Forandringer deri, medmindre hans Collega Krigsministeren forlanger det — saa maa jeg spørge: hvorledes vil denne Sag da staae, naar den gaar fra os og til et andet Sted? Vi have udtalt os med den Formel, med hvilken vi betegne en ulohjemlet Udgift, en Udgift, som er af den Bessaffenhed, at den ikke bør vente Billigelse, dersom den fremtræder mere. Forandre vi det til, hvad den første ærede Taler (Thalbitzer) meente, til et simpelt „passerer“, saa maa jeg derved bemærke, at vi derved have taget Misbilligelsen af Sagen selv bort, fordi efter den Terminologie, som vi have vedtaget, bruge vi Ordet „passerer“ accurat, som vi ellers bruge „billige“, kun at „passerer“ bruges i det Tilfælde, hvor Taleren er om en udenfor Finantsloven gjort Udgift. Jeg for mit Bedkommende agter derfor at staae fast ved Udvalgets Indstilling, mod hvilken der aabenbart ikke er anført nogen Realitetsgrund.